

Driss Tafersiti

Ik, Driss

Een autobiografie

Uitgeverij Atlas
Amsterdam/Antwerpen

Eerste druk 2010
Tweede druk 2012

Een aantal hoofdstukken verscheen tussen april 2009 en juni 2010 op de
Achterpagina van *NRC Handelsblad*.

© 2010 Driss Tafersiti

Omslagontwerp: Zeno
Omslagillustratie: Lieve Colruyt

ISBN 978 90 450 1620 7
D/2010/0108/563
NUR 301

www.uitgeverijatlas.nl
www.ikdriss.nl / www.drisstafersiti.nl

*Voor de bezorger van de naam
Mohammed Mrabet*

BOEK I

1972-1975

Mijn eerste kus

Op 15 maart 1972 werd ik door mijn oudste broer Moha in Lille, Frankrijk, op de bus gezet naar Nederland. Ik was eenentwintig jaar. Ik had een kleine reiskoffer bij me. Daarin zaten al mijn bezittingen: twee witte overhemden, wat ondergoed en een van mijn twee pakken. Het andere had ik aan.

Ik moest van Moha weg uit Frankrijk. Hij zei dat als ik langer in de mijnen zou werken, mijn longen kapot zouden gaan. Net als die van hem. Moha zei dat het werk in Nederland schoner is. En hij zei ook dat Nederlanders aardiger zijn dan Fransen. Die scholden ons vaak uit voor 'vieze Arabieren'. Bijna twee jaar heb ik in Lille gewoond en ik heb niets van de stad gezien. Mijn dag zag er zo uit: huis-kolenmijn-huis. Het deed mij dan ook niets toen ik Frankrijk verliet.

De bus kwam aan op het Amstelstation in Amsterdam. Toen ik uitstapte zag ik dat Moha gelijk had; alles was schoner. Alsof er een groot tapijt over de hele stad was uitgerold. En de mensen die op het tapijt liepen, keken vriendelijk. Ik dacht: Driss kan zich hier thuis voelen.

Op het busstation werd ik plotseling door een vreemde omhelsd. Even dacht ik dat zoiets hier normaal was. Toen hij mij losliet, keek ik naar zijn gezicht. Hij had een grote bos krullen en dikke wangen. Zijn kleren waren bont gekleurd. Opeens sprak die jongen in mijn moedertaal. 'Herken je mij niet meer, jij kleine klootzak. Ik ben het, je neef Mustapha.'

Ik herkende hem inderdaad niet. Het leven hier had hem veranderd. In ons dorp Aït-Aman was hij klein en mager. Hier leek hij wel zo groot en stevig als een paard.

Mustapha nam mij mee naar het pension waar hij woonde. Het zat vol dorpsgenoten. In de tram daar naartoe hoorde ik voor het eerst Nederlands. Het klonk alsof ze de hele tijd problemen met hun keel hadden. De woorden kwamen er met moeite uit. Ik vroeg aan Mustapha of hij de taal sprak. 'Natuurlijk,' zei hij. 'En na een paar Heinekens jij ook.' Ik wist niet wat hij bedoelde. Was Heineken een soort school? Ik zou er die nacht nog achter komen.

In het pension zag ik veel vrienden van het dorp terug. Ze zagen er met hun doorvoede koppen net zo uit als Mustapha. 's Avonds aten we couscous, dat had ik al in geen tijden meer gegeten. Daarna wilde ik gaan slapen, ik was moe van de reis. Maar Mustapha zei: 'Kom, we gaan Nederlands leren.'

We gingen naar een café. Het was een kleine ruimte met weinig licht. We namen plaats aan een tafeltje. Mustapha bestelde bij een blonde vrouw. Ik nam een slok en proefde iets bitters. 'Dit is Heineken,' zei Mustapha. Aan het eind van de nacht kon ik inderdaad Nederlands praten. De blonde vrouw zat bij mij op schoot en ik vertelde haar over mijn leven. Ze knikte de hele tijd en aaide over mijn krullen. Plotseling drukte ze haar lippen op mijn mond. Mijn eerste dag in Nederland, de eerste kus in mijn leven en weer dacht ik: Driss kan zich hier thuis voelen.